

JERUZSÁLEMTŐL BABILONIG

Január 4., szombat délután

Sóvárogj a Mester megdicsőítésére! Csiszold jellemed minden kedvező vonását! A jellemépítés minden fokán Isten tetszésére kell élned. És ez lehetséges. Hiszen Énok is Isten tetszésére élt romlott társai között. Ma is vannak Énokok.

Tarts ki, mint Dániel, a becsületes államférfi, akit semmilyen kísértés nem tudott megrontani! Ne okozz csalódást annak, aki saját életét áldozta fel, hogy eltörölhesse bűneidet! Ezt mondja: „Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5) Ezt ne felejtsd el! Hibáidon biztosan győzni fogsz, ha belátod őket, és észreveszed bennük a veszjelet. Így tudsz – Megváltódat megdicsőítve, az ellenségnek pedig csalódást okozva – a kudarcból győzelmet kovácsolni. – *Krisztus példázata*, 332. o.

Amikor Isten gondviselése folytán a választottak [József és Dániel] fogságba kerültek, azért történt, hogy elvigyék a pogány nemzetekhez az Isten ismeretéből fakadó áldásokat. Az Úr képviselőivé kellett válniuk. A bálványimádókkal soha nem alkudhattak meg. Mint az élő Isten imádóinak, különleges kitüntetésként kellett hordozniuk hitüket és nevüket.

S úgy is tettek, Istent tisztelték jólétben és bajban, az Úr pedig tisztességet szerzett nekik...

Így helyezett a Mindenható Dániel személyében világosságot a világ legnagyobb országának trónja mellé, hogy aki akarja, megismerhesse az igaz élő Istent. A babilóniai udvarba gyülekeztek össze a világ minden országának képviselői: a legtehetségesebb, a természet ajándékával legjobban megáldott és a legnagyobb világi műveltséggel rendelkező emberek. Mégsem akadt közöttük, aki a héber foglyokhoz fogható lett volna. Testi erejük és szépségük, éles eszük, tudományos felkészültségük, lelki erejük és bölcsességük mindenkit felülmúlt. – *Bizonyosságtételek*, 6. köt., 219–220. o.

Isten naponta tanítja gyermekeit. Mindennapi körülmények között készíti fel őket, hogy elvégezzék feladatukat azon a szélesebb területen, amelyet gondviselése számukra kijelölt. Ez az értelme a naponkénti próbáknak, amelyek meghatározzák, hogy az élet nagy válságában győznek-e vagy veszítenek.

Akik nem ismerik fel állandó függőségüket Istentől, azokat leteríti a kísértés. Hihetjük, hogy biztos lábakon állunk, és sosem ingunk meg. Mondhatjuk magabiztosan: tudom, kiben hiszek, semmi sem ingathatja meg Istenbe és Igéjébe vetett hitemet. Sátán terve azonban az, hogy kihasználja öröklött és szerzett jellemvonásainkat, és megvakítsa szemünket, hogy ne lássuk szükségünket, hibáinkat. Csakis akkor járhatunk biztonságban, ha felismerjük gyengeségeinket, és szilárdan Jézusra tekintünk. – *Jézus élete*, 382. o.

Január 5., vasárnap – Isten mindenhatósága

Sedékiás gyöngesége olyan bűn volt, amelyért félelmetes árat fizetett. Az ellenség ellenállhatatlan görgetegként csapott le, és feldúlta a várost. A zsidó hadakat fejtetlen visszavonulásra kényszerítették. A nemzetet meghódították. Sedékiást foglyul ejtették, és a szeme előtt ölték meg fiait...

Akik leplezni igyekeznek a bűnt, és kevésbé súlyosnak tüntetni fel a bűnös szemében, az álpróféták aknamunkáját végzik, és elvárhatják Isten haragjának megtorlását, amiért ilyen utat követnek. Az Úr sosem igazítja útjait a romlott emberek kívánságaihoz. A hamis próféta elítélte Jeremiást, amiért szigorú vádemeléseivel sújtotta a népet; és igyekezett megnyugtatni őket – jólétet ígérve, úgy vélekedve, hogy nem szabad szegényeket bűneikre emlékeztetni, sem büntetésekkel fenyegetni. Ez az út megerősítette a népet, hogy ellenszegüljenek az igaz látnok tanácsának, és fokozta iránta az ellenséges érzületet. – *Bizonyságtételek*, 4. köt., 184–185. o.

Sok embert azért emészt a gond, mert a világ szintjét akarja elérni. A világot akarja szolgálni; vállalja bonyodalmaikat, gyakorolja szokásait. Ezért jellemük eltorzul, és terhessé teszik az életüket. Az örökös nyugtalankodás felemészti az életerejüket. Urunk szeretné, ha letennék ezt a rabigát, és felajánlja nekik az Ő igáját. Így szól: „Az én igám gyönyö-

rúséges, és az én terhem könnyű.” (Mt 11:30) Az aggodalmaskodás vak, és elhomályosítja a jövőt. De Jézus látja kezdettől fogva a véget. Minden nehézségben megvan nála a megoldás kulcsa. „Nem vonja meg a jót azoktól, akik ártatlanul élnek.” (Zsolt 84:12)

Mennyei Atyánk ezer kiutat tud mutatni ott, ahol mi egyet sem látunk. Akiknél az Istennek való szolgálat első helyre kerül, azok életében a kusza szálak kisimulnak, és lábaik előtt feltűnik az egyenes ösvény. – *A nagy Orvos lábnymán*, 481. o.

Szövetségéhez hű Istenünk a nyájas pásztor gyöngédségével és gondoskodásával a királyok Királyának hatalmát egyesíti. Útját semmi sem torlaszolhatja el. Hatalma korlátlan, s ez szavatolja, hogy biztosan beváltja népének tett ígéreteit. Minden akadályt el tud távolítani munkája útjából. Elhárít minden nehézséget, hogy megmeneküljenek, akik szolgálik Őt, és tiszteletben tartják eszközeit. Jósága és szeretete végtelen; szövetségét meg nem változtatja.

Lehet, hogy műve ellenségeinek tervei szilárdnak és jól megalapozottnak látszanak, de Isten meg tudja hiúsítani legátgondoltabb terveiket, meg is teszi a maga módján és a maga idejében. Majd ha látni fogja, hogy eléggé próbára tette hitünket; majd ha közelebb húzódunk hozzá, és Őt tesszük tanácsadónknak. – *Bizonyságtételek*, 8. köt., 10. o.

Január 6., hétfő – Megpróbált hit

Az igazi mértékletességre és az azt követő áldásokra vonatkozóan sehol sem találni átfogóbb és meggyőzőbb szemléltetést, mint a babiloni udvarban tartózkodó Dániel és társai történetében...

Az ifjakat nem a büszkeség és a becsvágy vezérelte a királyi udvarban, nem így teremtettek kapcsolatot azokkal, akik nem ismerték az igaz Istent és nem félték az Ő nevét. Foglyok voltak idegen országban, és őket a mennyei Bölcsesség vezette oda, ahol voltak. Felmérték a helyzetüket, a nehézségeket és a veszélyeket, majd istenfélelemben döntést hoztak. Vállalták annak kockázatát, hogy magukra vonják a király haragját, de hűségesek maradtak atyáik vallásához. Engedelmesek voltak az isteni törvénynek mind a természetre, mind pedig az erkölcsre vonatkozó előírásai iránt, ezért Isten áldása erőt, szépséget és értelmi képességeket biztosított számukra. – *Krisztushoz hasonlón*, 171. o.

Mindenkinek fel kellene tenni a kérdést: engedjek a hajlamaimnak és az étvágyamnak, vagy inkább kövessem a lelkiismeretem elvárásait, tartóztassam meg tisztán a nyelvemet, a testi erőmet, és őrizkedjek minden gyakorlattól, ami gyengeséget okoz? Engedjem oda magam a világ szokásainak prédájára... vagy távolodjak el mindentől, ami romlást okoz? Vajon nem az lenne az illendő, hogy inkább Istennek szerezsek dicsőséget, mint a világ kedvében járni?

Dániel és barátai megértették, hogy az elvek forognak kockán, és nem engedhettek semmilyen megalkuvást a kísértővel. Az Isten trónusáról áradó igazság és világosság értékesebb volt számukra bármilyen emberi tisztességnél. Ma az ifjak nagy előjoga, hogy hasonlóan határozottak és hűségesek lehetnek, valamint alázatosak és olyan sikeresek, mint a babiloni udvarban a héber ifjak... Isten tisztességet adott Dánielnek, és minden ifjúnak tisztességet szerez, aki hasonló magatartást tanúsít, és méltó módon dicsőíti Istent. – *Our High Calling*, 269. o.

Mi lett volna a következménye annak, ha Dániel és társai a kínálkozó alkalom csábításának, vagy a pogány hivatalnok akarátának engedve a királyi udvarban szokásos ételeket és italokat élvezték volna? Ez az alapelvektől való egyetlen eltávolodás eltompította volna az igazság iránti érzéküket és a bűntől való irtózásukat. Ha magukat a tobzódásnak és bujálkodásnak adták volna át, akkor testi erejüket, szellemi képességeiket és lelki életüket teljesen tönkre tették volna, mert az első ballépés a továbbiakat vonja maga után mindaddig, amíg teljesen elvesztik összeköttetésüket Istennel; a kísértések legyőzték, a romlás és a kárhozat mélységébe taszították volna őket.

Isten így szól: „Aki engem tisztel, azt én is tisztetem.” Dániel az Úr mellett való megingathatatlan kitartásának jutalmaképpen nyerte el a jövődőlés lelkének ajándékát. Miközben emberek az udvari élet feladataira készítették elő, Isten feltárta előtte az eljövendő századok titkait, hogy a későbbi nemzedékek számára számok és jelképek által oly csodás dolgokat jövendőlhessen, amelyek az utolsó napokban mennek végbe. – *Megszentelt élet*, 23–24. o.

Január 7., kedd – Szilárd eltökéltség

Amikor Dániel és társai próbára lettek téve, teljesen az igazságosság, az igaz élet oldalára helyezkedtek. Nem szeszélyesen, hanem értelmesen

viselkedtek. Úgy döntöttek, hogy mivel a húsételek a múltban sem szerepeltek az étrendjükben, a jövőben se szerepeljenek; és mivel az Isten szolgálatát végzőknek tilos volt a borivás, elhatározták, hogy bort sem fogyasztanak...

Dániel és társai nem tudták, mi lesz a döntésük következménye; lehet, hogy az életükbe fog kerülni, mégis eltökélték, hogy a szigorú mértékletesség egyenes ösvényét fogják taposni a laza erkölcsű babiloni királyi udvarban...

Szorgalmasan tanultak hát, mert tudták, hogy Isten kegyelméből sorsuk az akaraterejüktől és tetteiktől függ. – *A Te Igéd igazság*, 4. köt., 1166–1167. o.

A mindennapi élet apró eseményei észrevétlenül mennek el mellettünk, mégis ezek alakítják a jellemünket. Az élet minden eseménye súlyosan esik latba a jóra vagy a rosszra. Gondolkodásunkat mindennapos próbával kell nevelnünk, hogy erőt nyerjen helytállni bármilyen nehéz helyzetben. A próba és veszély napján megerősítettnek kell lennünk, hogy szilárdan álljunk a jó oldalán, minden ellenséges áramlattól mentesen.

Isten sokat szeretne tenni értetek, ha tudatában vagytok rászorultságotoknak. Isten szeret benneteket. Mindig törekedjetez bölcsességének világosságánál járni, és az élet változó körülményei között se nyugodjatok meg, csak ha tudjátok, hogy akaratotok egyezik Alkotótok akaratával. Az Őbelé vetetett hit által erőt nyerhettek, hogy ellenálljatok Sátán összes kísértésének, és így minden Istentől jött próbával egyre növekedjetez erkölcsi erőben.

Felelős és jó hatású emberré válhattok, ha az isteni hatalommal egyesített akaratertőtkkel komolyan hozzálátotok a munkához...

Tanuljatok meg gondolkozni csakúgy, mint kutatni, hogy szellemi képességetek növekedjen, erősödjön és fejlődjön. – *Bizonyágtételek*, 4. köt., 561. o.

Isten nem irányítja gondolatainkat a beleegyezésünk nélkül. Minden embernek joga van eldönteni, hogy melyik hatalom uralma alá akarja helyezni magát. Senki sem süllyedt olyan mélyre, senki sem olyan aljas, hogy ne találhatna Krisztusnál szabadulásra. A megszállott – imádkozás helyett – csak a Sátán szavait tudta kimondani, de Isten hallotta a szív ki nem mondott esdeklését. Egyetlen sóvárgó kiáltást sem hagy

Isten figyelmen kívül, ha az esdeklés nem is formálódik szavakká. Senki nem lesz Sátán martaléka, és gyengeségében nem marad magára, aki Istennel szövetségre lép...

Csodálatosan formálódik át az az ember, aki hittel kitarja szívét a Megváltó előtt. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 93. o.

Január 8., szerda – Fogatkozás nélküli, bölcs

Dániel prófétának ragyogó jelleme volt. Csodálatos példát adott arra vonatkozóan, hogy mivé válhat az ember, ha a bölcsességben egyesül Istennel. Eme szent ember életének rövid leírása mindazok rendelkezésére és bátorítására szolgál, akiknek próbákat és kísértéseket kell átélniük.

Amikor Izráel népe élén a királlyal, a nemességgel és a papsággal rabságba került, négy ifjút választottak ki, hogy a babiloni királyi udvarban szolgáljon. Közéjük tartozott Dániel is, aki már fiatal korában megmutatta, hogy milyen kiváló képességeknek lesz a birtokában, mire eléri az öregkort. Ezek az ifjak születésüktől fogva hercegek voltak. Róluk így szól a feljegyzés: „Akikben semmi fogatkozás nincsen, hanem akik ábrázatra nézve szépek, minden bölcsességre eszesek, és ismeretekkel bírnak, és értenek a tudományokhoz.” (Dn 1:4) – *Krisztus-hoz hasonlóan*, 85. o.

Amikor Joakim uralkodása kezdetén Nabukodonozor első ízben megostromolta és bevette Jeruzsálemet, Dánielt és társait másokkal együtt fogságba vitte. Kiválasztotta őket a babiloni udvar szolgálatára. E héber foglyok hite a végsőig próbára lett téve. De azok, akik megtanultak bízni Isten ígéreteiben, teljes nyugalmat találtak, bármit is kellett átélniük az idegen országban tartózkodásuk idején. A Szentírás volt vezérük és támaszuk. – *Próféták és királyok*, 428. o.

Az elbukott világ a legnagyobb csatamező, amelyet a mennyei világ-egyetem és a földi hatalmak valaha is megismertek. Földünk az egész világ színpada; a jó és gonosz, a Menny és pokol közötti nagy harc csatateret. Minden egyes ember részt vesz ebben a küzdelemben. Senki nem állhat semleges oldalra. Vagy elfogadják, vagy visszautasítják a világ Megváltóját. Mindenki tanúbizonyságot tesz vagy Krisztus mellett, vagy ellene. Krisztus felszólítja a zászlaja alatt állókat, hogy hűséges

katonáiként vegyenek részt mellette a harcban, hogy elnyerhessék az élet koronáját.

Minden nap csatákat kell vívnunk. Hatalmas harc folyik minden egyes lélekért a sötétség ura és az élet fejedelme között... Adjátok át magatokat Istennek, hogy együttműködésetekkel megtervezhesse, irányíthassa és megvívhasa a csatákat értetek. Az élet fejedelme a kezében tartja ügyét. Veletek lesz mindennapos harcaitok során az énekekkel vívott küzdelemben, s így az elsőbbségre törekvő szenvedélyt Krisztus kegyelme által megtörhetitek, és győztesként kerülhettek ki az által, aki szeretett minket. Jézus már megjárta ezt a Földet. Ismeri minden kísértés erejét. Tudja, hogyan kell leküzdeni az akadályokat, és hogyan kell átvezetni benneteket minden veszélyes ösvényen. – *Isten csodálatos kegyelme*, 36. o.

Isten elhívta Dánielt, hogy legyen a tanúja Babilonban, és így hív el bennünket is, hogy legyünk tanúi a világ előtt. Azt szeretné, hogy kezdve a legapróbb dolgoktól a legnagyobbakig, az országának elveit tárjuk az emberek elé. Sokan arra várnak, hogy nagy feladatot kapjanak, de közben naponta veszni hagyják az alkalmakat, amikor Isten iránti hűségüket megmutathatnák az embereknek. Így sosem tudnak eleget tenni az élet apró feladatainak. – *Conflict and Courage*, 249. o.

Január 9., csütörtök – A záróvizsga

„És ada az Isten ennek a négy gyermeknek tudományt, minden írásban való értelmet és bölcsességet; Dániel pedig értett mindenféle látomáshoz és álmokhoz is.” (Dn 1:17) Ezeknek az ifjaknak az Úr volt a tanítójuk. Mennyei aranylánc kötötte össze a végest a végtelennel. Az isteni természet részesei voltak. Nagyon vigyáztak arra, hogy kapcsolatban maradjanak Istennel. Imádkoztak, tanulmányoztak, gyakorlati életükben alázatos elmével és éber lelkiismerettel rendelkeztek... Isten Igéje volt az ételük és az italuk. „És minden bölcs és értelmes dologban, amely felől a király tőlök tudakozódék, tízszerre okosabbnak találá őket mindazoknál az írástudóknál és varázslóknál, akik egész országban valának.” (Dn 1:20)

Amikor a hűséges gyermekek minden fenntartás nélkül, buzgó imával szentelik oda életüket Istennek, az Úr megtisztelti hitüket, és tiszta elmével áldja meg őket. – *Krisztushoz hasonlóan*, 143. o.

A legsötétebb órákban, amikor minden vészjósló, bízzál Istenben! Véghez viszi akaratát, és mindent jól cselekszik a népe javára. Napról napra megújul erejük azoknak, akik szeretik és szolgálják Őt. Isten minden segítséget meg akar és meg tud adni szolgálóinak, amire csak szükségük van. Felruházza őket azzal a bölcsességgel, amit különféle szükségleteik megkívánnak.

Így szólt Pál, a megpróbált apostol: „Ezt mondá nékem: Elég néked az én kegyelmem; mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem. Annakokáért gyönyörködöm az erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldözésekben és szorongatásokban Krisztusért; mert amikor erőtelen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12:9–10) – *A nagy Orvos lábnyomán*, 482. o.

Isten felhasználja azokat, akik ezt készségesen vállalják. Nem a legkiválóbb és legtehetségesebb személyek munkája jár a legnagyobb és legtartósabb eredménnyel. Olyan férfiakra és nőkre van szükség, akik meghallották a menny üzenetét. A leghatékonyabb munkások azok, akik elfogadják ezt a hívást: „Vegyétek föl magatokra az én igámat”, és tanuljatok tőlem (Mt 11:29)...Ha nagy értelmi képességekkel megáldott emberek ezeket az ajándékokat önzően használják, egy bizonyos próbaidő után magukra maradnak, hogy a saját útjukat járják. Isten elhív kevésbé tehetségesnek látszó, önmagukban kevésbé bízó embereket is, és a gyengéket megerősíti, mert ők abban bíznak, hogy megteszi értük azt, amire ők képtelenek. Isten elfogadja az őszinte szolgálatot, és kipótolja hiányosságait.

Az Úr sokszor olyan embereket választ munkatársaiul, akiknek csak korlátozott iskolai műveltség megszerzésére volt alkalmuk. Ezek az emberek nagy igyekezettel használják képességeiket, és az Úr megjutalmazza műve iránti hűségüket, kitartó szorgalmukat, tudásszomjukat. Látja könnyeiket, és hallja imáikat. Ahogy megáldotta a babiloni udvar foglyait, ma is bölcsességgel és ismerettel ajándékozza meg munkásait. – *A nagy Orvos lábnyomán*, 150. o.